

[Eva Rothenborg.]

at nedlægge RUC, kan det gøres først og fremmest i 3 hovedpunkter.

Det første drejer sig om projekttitlerne, som også hr. Svend Andersen (Rosk.a.) i sit indlæg henviste til. Jeg vil gøre det høje ting opmærksom på, at de nævnte barnagtige projekttitler sammen med adskillige andre godbidder er beskrevet som omtalt i RUCs ugeavis og i centerets egne svar til undervisningsministeriet, og at papirerne ligger til gennemsyn for eventuelle interesserede hos hr. Svend Andersen (Rosk.a.) eller hos mig. Det er muligt, at de før omtalte projekter kan glæde børn og barnlige sjæle og alt det dér, men jeg har nu meget vanskeligt ved at forestille mig, hvilken slags tekstanalyse der kan ligge f. eks. i Anders And & co., da teksten som regel består af udtryk som „Hulk“, „Snøft“, „Hyl“, „Skrig“, „Gylp“ og den slags. Det må vel være ret begrænset, hvilken slags analyse man kan foretage af det.

Som andet punkt er der læreransættelserne på RUC, og jeg henviser i den forbindelse igen til professor Bent Rold Andersens rapport „Tre år på RUC“ fra marts måned og ikke mindst til det nuværende folketingsmedlem professor Erling Olsens brev, også fra marts, til rektor Bent Jørgensen. Jeg noterer med interesse, at hr. Erling Olsen ikke er til stede i tinget i dag, ellers kunne det have været interessant at opfordre ham, der, som alle ved, er den person i tinget, der uden tvivl har størst kendskab til de skandaløse forhold på centeret, til at bekræfte sine tidligere udtalelser, men han har jo klogeligt undladt at give møde i salen.

Men jeg skal citere fra det omtalte brev punkt 2: „En stor del af timelærerne er fagligt underlødige og tilsyneladende ansat ud fra rent politiske hensyn“, hvorefter der henvises til et appendiks B, som nærmere redegør for forholdene.

Det kunne også have været interessant at høre, hvad hr. Erling Olsen mener om det store antal professorater, der står ledige på RUC, set i sammenhæng med den næsten samlebåndagtige procedure, der anvendes ved ansættelse af sværme af epigonmarxistiske undervisningsassistenter og deltidslærere, der forestår den såkaldte undervisning i emner som f. eks. „klassekampen, hvem er vore venner, og hvem er vore fjender?“ Men

nu er man altså til min meget store beklagelse ikke kommet længere i undervisningsministeriet end til at overveje ansættelserne.

Når undervisningsministeren nævner eksaminerne med udefra udpegede censorer, må jeg sige, at det beklageligvis er en narresut, som ikke er andet, end hvad den er, for undervisningsministeren ved lige så godt som jeg, at med den autonomi, der hersker inden for de højere læreanstalter, er det op til dem at udpege censorerne, og undervisningsministeriets underskrift er kun en formalitet. Det står altså fuldstændig frit for RUC at udpege venner udefra til at komme ned og censurere sådan, som det passer i RUCs program.

Som punkt 3 kan jeg nævne den manglende studievejledning og normalplanerne, og når man nu gennemgår det materiale, der står til rådighed i sagen om de manglende studievejledninger og normalplaner på RUC, så virker det helt utroligt, at undervisningsministeriet overhovedet har sat den ministerielle bekendtgørelse i kraft vedrørende basisuddannelserne på RUC.

Under udarbejdelsen af bekendtgørelsen i løbet af 1973 gjorde ministeriet, som hr. Svend Andersen (Rosk.a.) påpegede det i sit indlæg, det til et absolut og ufravigeligt krav, at det konkrete faglige indhold i studierne skulle være meget nøje beskrevet i studievejledninger og normalplaner, før ministeriet ville godkende bekendtgørelsen. Jeg citerer fra undervisningsministeriets skrivelse, denne gang af 29. marts 1973, at det bemærkes, at en forudsætning for godkendelse af paragrafferne sådan og sådan indeholdende den ovenanførte præcisering vil være, at der i de normalplaner og studievejledninger, som skal udarbejdes, refereres for, hvilke teorier og metoder der refereres til. Og her kan igen også refereres til professor Erling Olsens brev, hvor han understreger studienævnenes manglende vilje til at opfylde de krav, som ministeriet har stillet.

Det konkrete faglige indhold i basisuddannelserne blev, som det vil være alle bekendt, ikke fastlagt, og alligevel satte undervisningsministeren, ganske vist under meget voldsomme protester, bekendtgørelsen i kraft i juni 1973. Og nu kommer så undervisningsministeren her igen med sin famøse redningsplan og påstår, at de nylig nedsatte faglige udvalg skulle være i stand